

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Reports

گزارشها

سازمان زنان ۸ مارچ (ایران – افغانستان) – واحد بلجیم
کمیته جوانان بلجیم
۱۳ اکتوبر ۲۰۱۵

گزارش راهپیمائی "Refugees welcome!" در بروکسل یکشنبه ۲۷ سپتمبر ۲۰۱۵

بعد از گذشت چند هفته از شروع بحران پناهیویان در اروپا و هجوم دسته‌های چند هزار نفری از پناهندگان و جنگزدگان سوری، عراقی، افغان، افریقائی و ... به کشورهای اروپائی، بعد از باز شدن برخی و سپس بسته شدن اکثر مرزها به روی ایشان، بعد از واکنش‌های تند احزاب و گروه‌های راست و نژادپرست؛ و واکنش‌های متناقض دولت‌های اروپائی و فیگورهای عوام‌فریبانه اکثر سردمداران و محافظان سرمایه به این بحران و ... عاقبت روز یکشنبه ۲۷ سپتمبر در بروکسل راهپیمائی بزرگ و متحدی در حمایت از پناهیویان و در تقابل با سیاست‌های جنگی و نژادپرستانه کشورهای اروپائی و امریکا در سایر نقاط جهان و اجرای برنامه‌های ریاضت اقتصادی برگزار شد. بنا به گزارش‌های رسمی، بیش از ۲۰.۰۰۰ نفر (که در قیاس با جمعیت بلجیم و خصوصاً در شرایط غیر سیاسی و منفعل این دوره تعداد قابل توجهی است) در این راهپیمائی شرکت کرده بودند تا هم از پناهیویان دفاع کنند و هم خشم خود را از برنامه‌های ویران‌گر دولت بلجیم ابراز کنند.

راهپیمائی به ابتکار "پزشکان بدون مرز"، "سازمان پناهندگان" و "کانون وکلای مدافع حق پناهندگی" و ... برگزار شده بود و احزاب چپ، سازمان‌های مترقی و ضدجنگ، فعالان آنتی-فا، تشکلات زنان و جوانان و دانشجویان، فعالان سندیکائی و تشکلات پناهیویان بدون برگه اقامت ... افراد عادی و خانواده‌ها به همراه تعداد زیادی از کودکان خود در راهپیمائی شرکت داشتند. فعالان "کمیته جوانان بلجیم" و "سازمان زنان ۸ مارچ" هم تلاش کردند تا با شعارها، پلاکاردها و بیانیه‌ها و ... با همراهی تتی چند از دیگر فعالان سیاسی ایرانی در این برنامه شرکت کرده و مواضع سیاسی و همبستگی خود با این جنبش را روشن نمایند.

خوشبختانه اکثر شرکت‌کنندگان جوان بودند و با شور و حرارت در گروه‌های کوچک و بزرگ متشکل شده بودند و جو عمومی راهپیمائی متحدانه بود و جمعیت را عمدتاً با شعارهای مختلف همراهی می‌کردند و با یکدیگر بر سر این موضوع بحث می‌کردند و همه حداکثر تلاششان را برای فهمیدن یکدیگر می‌کردند. پلاکاردها به زبان‌های مختلف بود و از این موضوع استقبال می‌شد و کسی از این‌که فقط بیانیه‌ها به زبان هالندی و یا فرانسوی نیست، دل‌خور نمی‌شد و همه از بیانیه‌ها و بحث به زبان‌های مختلف استقبال می‌کردند. در همان نگاه اولیه مشخص بود که تعداد اروپائی‌ها بیشتر از مهاجران شرقی و افریقائی و ... است، ولی شعارهایی مثل "ما همه مهاجر هستیم، اولین، دومین و یا سومین نسل"

باعث همبستگی می‌شد. شعارهای "نه مرز! نه ملیت! اخراج پناهیجویان را متوقف کنید!"، "بلندتر و واضح‌تر بگو، پناهیجویان به این‌جا خوش آمدید!"، "ما همه بدون برگه هستیم!"، "اعلام خطر! اعلام خطر! ما ضد فاشیسم هستیم!"، "نه به فاشیسم در بلجیم!"، "مشکل پناهیجویان نیستند، مشکل سود سرمایه است!"، "ما ضد سرمایه داری هستیم" او ... از ابتداء تا انتهای تظاهرات با حرارت تکرار می‌شد و پلاکاردها هم پیام‌های متفاوت و پرامیدی داشت. اگرچه خیلی از آنها محتوایی صرفاً انسان دوستانه در استقبال از پناهندگان داشت اما پلاکاردهای سیاسی و ضدسیستم هم کم نبودند. تشکلات پناهندگان بدون برگه که ظاهراً بیشتر صف پناهیجویان افریقائی بود هم با رقص‌های پرحرارت خشم و مبارزه خود را نشان می‌دادند. تعداد خانواده‌هایی که با بچه‌های خیلی کوچک در تظاهرات بودند هم جلب نظر می‌کرد و بچه‌ها هم در این مبارزه نقش گرفته بودند. بعضی از آنها شعارهای خوش آمد گوئی داشتند و بعضی هم شعار مثل این که "من خوش شانس هستم که این‌جا به دنیا آمده‌ام.!"

بحث اکثر فعالان سیاسی این بود که این جنبش با وجود ابعاد گسترده و انرژی و شوری که دارد اما عمدتاً انسان دوستانه و احساساتی و عکس‌العملی است و به همین علت اگر در همین سطح باقی بماند مدت زیادی دوام نخواهد داشت، بنابراین باید به هر چه بیشتر سیاسی شدن آن دامن بزیم تا هم جنبش ارتقاء یابد و هم مردم در برخورد به سیاست دولت‌ها سرخورده نشوند و دست از مبارزه نکشند. ولی از طرف دیگر واقعیت سیاسی جو سنگین خود را بر شرکت کنندگان نیز اعمال می‌کرد. برگزار کنندگان نتوانسته بودند برای برگزاری این راهپیمائی با بخش عظیمی از پناهیجویان به توافق سیاسی برسند و خبرها حاکی از این بود که بر اساس سیستم‌های گزینشی اتحادیه اروپا، در بلجیم نیز پناهیجویان سوری و عراقی ساکن مناطق سنی-نشین به سرعت مورد پذیرش قرار گرفته و عراقی-های ساکن مناطق شیعه-نشین مثل بغداد یا افغان‌ها یا افریقائی‌ها به راحتی مورد پذیرش واقع نمی‌شوند. این موضوع در مدت کوتاهی در بین پناهیجویان نیز تضادهای ارتجاعی ایجاد کرده و به اختلافات حادی میان ایشان دامن زده است. افریقائی-ها از سوری/عراقی-ها متنفرند و به عکس در بین خود سوری-ها نیز در کمپ-های پناهندگی، مسلمانان از مسیحی-ها بیزارند؛ و تاکنون کشمکش-های فزینی حادی میان آن‌ها رخ داده است. در این میان احزاب راست و لیبرال هم بر کنترل خشم گروه‌های پناهیجو نسبت به هم بزرگ نمائی کرده و خطر ورود سیل تروریست‌های اسلامی از سوریه و عراق را دائماً در بوق و کرنا می‌کنند و این‌ها همه بدون وجود گرایش‌های مترقی به زودی می‌تواند این موضوع را به ضد خودش بدل کند.

از این‌رو به نظر ما در چنین فضائی، حمایت صرف از ورود و خوش-آمدگوئی به پناهیجویان به هیچ عنوان کافی نبود. ما باید ضمن افشای واقعی سیستمی که چنین وضعیتی را در جهان آورده و مسبب جنگ‌های ویرانگر است، به اتحاد پناهیجویان با یکدیگر در مقابل این سیستم و برانداختن این سیستم فراخوان می‌دادیم. سعی کردیم که با چند شعار در راهپیمائی، به این هدف خدمت کنیم، هرچند که نه کافی بود و نه چنین هدفی تنها با شعار حاصل می‌شود. پلاکاردهای ما در این راهپیمائی:

- NO Border, NO Nation, NO Gender!
- Kapitalisme, Globalisering, Oorlog, ... Existentele Crisis!
- No Human Being is Illegal!
- La situation est devenue intolerable, nous devons lancer un combat dynamique!
- The refugee crisis is a crisis of imperialism!
- The refugee are not the problem, the problem is capitalism & it's functions ... War , Climate change, Globalisation...!

اما در هر حال با همه تبلیغات منفی که در مقابل این مبارزات به راه افتاده است، حضور این جمعیت عظیم و پرشور نویدبخش و امیدوار کننده بود و فرصت خوبی ایجاد می کرد که دلایل اصلی تیره روزی و بی آینده‌ی امروزه بشر و آوارگی و کشتار و جنگ را هر چه بیشتر به بحث گذاشت، خصوصاً در بین نسل جوانی که ظاهراً با این مبارزات پا به میدان مبارزه سیاسی گذاشته‌اند. از نظر ما افشاء کردن هر دو نیروی واپس‌گرا چه سرمایه‌داری امپریالیستی و چه بنیادگرایان مذهبی که دو سر این چرخه جنگ و کشتار و ... هستند از وظایف ضروری ماست تا از نگاه یک‌جانبه و کوتاه‌مدت و محدود به وضعیت کنونی پناهجویان بتوانیم پلی به منافع دراز مدت و پایه‌ی بشر برای خلق دنیایی بدون مرز و ملیت و جنسیت و ستم و استثمار و زندان و سیم خاردار و ... بزنیم که جرعه آن را می‌شد در همین مبارزه هم دید. وقتی که در دقایق پایانی راهپیمایی که تقریباً همه بعد از طی یک مسافت چند ساعته خسته اما پر نشاط به پارک میدان شومان رسیده بودند، مادری در حال توضیح دادن شعارهای انگلیسی ما به زبان فرانسه به دختر ۸ ساله‌اش بود که "نه به مرز و ملیت و جنسیت" یعنی چه؛ و هم‌زمان حضور شش / هفت بچه که با حرارت و بدون خستگی بین جمعیت می‌دویدند و فریاد می‌زدند: "بلندتر و واضح‌تر بگو! پناهجویان به اینجا خوش آمدید!" به همه ما فهماند که یک جنبش پویا راه خود را به آینده خواهد گشود! به همین خاطر با اطمینان بیشتری فریاد زدیم این وضعیت دیگر قابل تحمل نیست، باید دست به یک مبارزه پویا بزنیم!

۲۸ سپتامبر ۲۰۱۵

سازمان زنان ۸ مارچ (ایران - افغانستان) - واحد بلجیم

کمیته جوانان بلجیم

